

Είς τὴν στήλην αὐτὴν τῶς Καλλυντικῶν δημοσιεύομεν σήμερον αἰετὰν συμβουλῶν πρὸς τὰς Δίδας, ἀπὸ τοῦ περιφημοῦ βιβλίου τῆς Βαρώνης Μπαρμπύς.

Ἡ νέα κόρη δὲν πρέπει νὰ δέχεται ἀπὸ ἀνδρῶν ἄξιον, ἐκ τῶν ἂν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της. Καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς ὅμως δὲν εἶνε πρέπον νὰ προσφέρῃ δῶρον εἰς τὴν μνηστῆν του, ἐκτὸς ἐὰν εἶνε βιβλία, τετράδια μουσικῆς, ἀνθὴ ἢ γλυκύσματα.

Ἡ νέα κόρη δὲν πρέπει νὰ σκορπίσῃ φωτογραφίας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ μάλιστα πρὸ τῆς μνηστῆρας ἢ τῶν γάμων της. Φωτογραφία εἰς τὴν περιόδον αὐτὴν χαρίζονται εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς νέας, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν περιλαμβάνονται οἱ νεαρὶ ἐξάδελφοι, οἱ ὁποῖοι μποροῦν ἴσως ν' ἀφήσουν νὰ τοὺς παραπέσῃ ἢ φωτογραφία. Ἐπίσης ἡ φωτογραφία τῆς νέας δίδεται εἰς φίλας τῆς σοβαρῆς καὶ ὄχι εἰς ἐλαφροῦς καὶ ἀπειροπατέτους, πού μποροῦν ν' ἀφήσουν τὴν φωτογραφίαν νὰ παραπέσῃ εἰς χεῖρας τρίτων.

Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν πρέπει νὰ φέρῃ τὸ μονόγραμμά της ἐπὶ καρφίδων ἢ ἄλλου ἀντικειμένου στολισμοῦ. Ἐξαιρεῖται τὸ μαντὴν λάκι της. Ἡ αὐτὴ ἀπαγορεύεται ἰσχυρῶς ὡς πρὸς τὸν χάρτην τῶν ἐπιστολῶν της, ὅστις πρέπει νὰ εἶνε ἀπλῶς κωνοχόρου ἢ λευκός. Ἡ ὑπανδρὸς κόρη δύναται νὰ ὑπογράψῃ της ἐπιστολὰς της πρὸς τὰς φίλας της διὰ τοῦ ἐπιθέτου της, συνοδευομένη διὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ της ὀνόματος.

Ἐὰν ἀνὴρ τις σὰς προσφέρῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν σιδηρόδρομον, τὸ ἐπιβατικὸν αὐτοκίνητον, τὸ τράμ, ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος ἢ σὰς παρέχῃ σχετικὴν εὐγενῆ καὶ πρῶθιμον ἐκδοτέλειαν, τοιούτην, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ τὴν δεχθῆτε, εὐχαριστήσατε αὐτὸν εὐγενῶς καὶ ὑπομεριδίωσα.

Εἰς τὸν χορὸν ἢ εἰς οἱ ἰνδιήποτε ἄλλην συγκέντρωσιν ἢ θεοθυβώδη εὐθύμιαν, γάμον ἢ ἑορτήν, ἢ μαζικὰ συνομιλία μεθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶνε ἀνηγορευμένη. Δὲν εἶσθε ὅμως διὰ τοῦτο ὑποχρεωμένη νὰ λαμβάνετε φυσιογνωμίαν ψυχρὰν καὶ σοβρῆν. Εὐθύμιος γέλωτος, φιλοπαίγιμον ὕψος, κάποιον πρωτοτυπία στήν συήθησιν, θὰ σὰς πηγαίνουν διαμύσεια. Μὲ μὴν λέξιν πρέπει νὰ ἐλλέγετε εἰς πάντοτε τὸ μέτρον μεταξὺ τῆς πολλῆς ἐλευθεριότητος καὶ τῆς ἄκρας αἰδηροσύνης καὶ νὰ εἶσθε βεβαίαι, ὅτι θὰ κάμετε πολὺ καλὴν καὶ χαριτωμένην ἐντύπωσιν.

Στὸ τραπέζι δὲν πρέπει νὰ τρώγετε ὡς... ἀθλητῆς! Τοῦ τοιοῦτον δὲν εἶνε πρέπον. Καὶ τὸ νὰ τρώγετε ὡς πτηνὸν εἶνε πλέον χειρότερον, ἐκτὸς ἐὰν εἶσθε ἰδιοσυγκρασίως λεπτῆς καὶ ἀσθενικῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ νομίσουν πῶς τὸ κάμνετε σκοπίμως διὰ νὰ ὑποκριθῆτε ὕψος αἰθέριον!

Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν πρέπει ποτὲ νὰ πίνῃ ἄκρατον οἶνον εἰς τὰ γεύματα. Ὀλίγον νερὸ εἰς αὐτὸν εἶνε ἀπαραίτητον. Ἐπίσης τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ καταστρέφουν τρομερὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν φωνήν. Αἱ Ρωμαῖαι ἐν τῇ ἀρχαιότητι οὐδέποτε ἐπινον δημοσία οἶνον.

Ὅλα εἶνε δυνατόν νὰ συμβοῦν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Δὲν εἶνε συνεπῆς δύσκολον καὶ ἀδύνατον νὰ τύχητε πρὸ νέου, ὅστις νὰ σῆς ἐξομολογήθῃ εἰφινιδίως τὸν ἔρωτά του. Μὴ ταρχήθητε. Τηρήσατε στάσιν ἀξιοπρεπεῖᾳ, ὅχι καὶ ἐγδρακίην, σερμνὴν καὶ πρῆπουσιν καὶ δηλώσατε—ἐφ' ὅσον πᾶν ὅτι ἐγίνε ἐγίνε—πῶς ἐξαργάθη ἐμ τῶν γονέων σας. Ἀνακοινώσατε δὲ ἀμέσως πρὸς τοὺς γονεῖς σῆς τὸ συμβάν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἢ σερμνότης καὶ ἡ καλὴ ἀνατροφή καὶ ἄς μὴ μεριδίωσον μεθ' ὑμῶν μερικὴ ἰδὼν, προσδευτικῶν δῆθεν, δεσποινίδων σήμερον.

Τέλος, προκειμένου περὶ ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, μὴ εἰπῆτε τίποτε σχετικῶς εἰς τὰς φίλας σας.

Ἐνδύσατε ἐπίσης σεμνά. Ἐνα κλειστὸ φόρεμα προσελκύει περισσότερο ἀπὸ ἓνα φόρεμα ἀνοικτὸ ὑπερβολικὰ, ἀφήνον νὰ φαίνονται τὰ πάντα. Εἶναι γνωστότατον ἄλλως τε ὅτι, τὸ ἐντελὸς γυμνὸν δὲν ἐλκύει καὶ δὲν ἔχει τὴν γοητείαν τοῦ κεκαλυμμένου.

(Μεταφράσεις) ΒΑΡΩΝΗ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

Τ' ΑΜΠΕΛΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΙΩΣ

Ὡρα τελευταία ἡ ἄλεπού, ἡ κυρὰ Μαργιώ, δὲν τὸν χώνευε τὸ λύκο, γιὰ μὲν, δὲν τὸν χώνευε. Τῆς εἰλες, κάνει γαλάστρα, στὸ χωριὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ κ' αὐτὴ, γρη῏α γυναῖκα, τὴ δίαιτα πού χρειαζότανε μὲ καμμιά πουλακίδα, νὰ φτιάσῃ, μαθεῖ, τὸ στομάχι της, πούχε ριμάξει ἀπ' τὴ νηστεία.

Ἀκόμα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, ὁ κύρ Νικολός, ὁ λύκος, ποτὲ του δὲν κρῆντοσ τὸ λόγος στῆς συμφωῖες πούκαναν μαζί. Μιά μέρα πούτανε ἀρωστη τῆς ἑταξὲ λιγίκα στήθος ἀπὸ ἀρνὶ κ' οὐτε τῆς τὸ πήγε, οὐτε τὸδε, ἡ μαύρη, στὶ μάτια της.

Ἦταν λοιπὸν νὰ τὸν χωνεύῃ τέτοιον πρόστυχο, τέτοιο Γιούδα Ἰσακαριώτη; Ἦτανε νὰ μὴ ζητῆ μὲρ ἢ τὴν ἡμέρα νὰ τοῦ τὰ πληρώσῃ; Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ, τῆς πληρωμῆς, τῆς ἤλθε, τέλος πάντων μιά μέρα βολικῆ.

Ἐκεῖ πού καθότανε στὸ προσήλιο, πού λὲς γιὰ μὲν, καὶ λιαζότανε καὶ ψειρίζοτανε, νὰ κ' ὁ κυρ' Νικολός, ροβολοῖε μπροστά της.

- Καλημέρα κουμπαραούλη μου!
- Καλημέρα κουμπάρα μου!
- Γὰ πού μὲ τὸ καλό;
- Πῶς στὸ καζάρι ν' ἀγοράσω λίγο λιβάνι γιὰ τὸ σπῆτι. Θρησκοὶ ἀνθρώποι εἶμαστε... Καὶ σὺ κυρὰ Μαργιώ τι κάθεσαι δῶ πέρα;

— Περαιστικῆ εἶμαι κουμπαραούλη μου. Νά, μόλις τώρα θὰ γιόριζα στὸ φτωχικό μου.

Ὁ Νικολός παρῖξενεύτηξε.

- Ἀπόκτησες σπῆτι κουμπάρα; Τὴ ρώτησε.
- Σπῆτι; Ὅχι δὰ κουμπάρε μου, δὲν τὸ καταξιώθηκα ἀκόμα ἡ κουρούνα. Μὲ τὸ καιρὸ θὰ φτιάσω. Τώρα πρὸς τὸ παρὸν πῆρα ἓνα ἀμπελακι σφαιρικὰ, τὸ μάντρωσα, τὸ λάτρεψα οὐλο τὸ χρόνον νὰ πορέψω τὴ φριελιά μου. Ἀν θὲς κουμπάρε μου πῶμε νὰ τὸ ὄης κ' ἡ ἀφεντιά σου κ' ὄστε ρε, ἀφοῦ φῖς καὶ κανένα σταρούλι, κοπᾶξεις στὸ καλὸ καὶ τὴ καλὴ τὴν ὥρα...

Χοντροκέφαλος ὁ Νικολός, ὁ λύκος, τὴ πῆστεψε τὴ κυρὰ Μαργιώ καὶ τῆς λέει:

— Ἐμ' μὴ καὶ μὲ προσκαλῆς θὰ ῥθῶ γιὰ νὰ μὴ σὲ προσβάω, κουμπάρα μου...

Μπρὸς ἡ Μαργιώ λοιπὸν πίσω αὐτὸς φτιάσανε καὶ στ' ἀμπέλι.

- Δὲν μοῦ λὲς κουμπάρα, λέει ὁ Νικολός, πούναί ἡ πῆρα;
- Πῆρα, κουμπάρε μου, τ' ἀποκρίνετι ἡ πιμπόνηρη ἡ κυρὰ Μαργιώ, δὲν ἀξιώθηκα νὰ φτιάξω ἀκόμα. Φτωχὴ γυναῖκα εἶμαι γλέπεις, φριελίτισσι καὶ τὰ βολέσω ὅπως-ὅπως. Πῆδα ὅμως μέσα ἀπὸ τὸ φράχτη κουμπαραούλη...

Πῆστεψ' ὁ χοντροκέφαλος ὁ Νικολός, δίνει ἓνα σάλτο καὶ νάτος μέσα στ' ἀμπέλι. Τρυπώνει ὕστερα κ' ἡ κυρὰ Μαργιώ, σὰν λιγνὴ πούτανε ἀπὸ τὴ νηστεία, ἀπὸ μιά τρύπα τοῦ φράχτη.

Δὲν εἶχανε κίλομπετ ὅμο; μέσα διαν ἀκούνε τις ἀγριοφω νάρες τοῦ ἀγοροφύλακα νὶ χυμῆ τὰ σκυλιά του:

— Τσέπ! τίέπ! Φισσὸς! Περρρρ! Μουῖργο, Ἐτέμ, Ἀσίκη πῆστε τους!

Καὶ ὁ βολᾶει κ' αὐτὸς μὲ τὸ ὄπλο του.

Αὐτὸ δι ἡ ἄλεπού. Τραβῆι γοργὰ νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὴ τρύπα τοῦ φράχτη.

— Κουμπάρα, τῆς φωνάζει ὁ Νικολός, ὁ λύκος, στίσου πού πᾶς; Δείχτους τὰ χαρτιά σου, νὰ δοῦνε πούνε δικό σου τ' ἀμπέλι νὰ μᾶς ἀφήσουν ἡσυχῆς, γιατί δὲν μπορῶ νὰ πηδῆσω ἔξω.

— Δικό μου καὶ κταξικό μου εἶνε Νικολό μου, λέει ἡ κυρὰ Μαργιώ φεύγοντας. Μὰ σὲ τούτονε τὸ χάλιασῶ, κουμπαραούλη μου, ποῖος ζητάει χαρτιά καὶ ποῖος διαβάζει κτάπια, τῆς; κακομοῖρας;...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ «ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Λαοῦ» ὑπὸ τοῦ θάσου τοῦ κ. Θ. Ζίχου ἀναβιβίζεται ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν δεκαεπταμῆνον εἰς μουσικὴν ἠθυσίαν, τὸ τρίπρακτον ἡθογραρικὸν Ἀθηναϊκὸν δράμα, τὰ «Ναυῖα τῆς Ζωῆς» τοῦ λογοτέχου κ. Χρ. Γεργογιάννη.